В мені уже народжується бог,
і напівпам'ятний, напівзабутий,
немов і не в мені, а скраю смерті,
куди живому зась — мій внук і прадід —
пережидає, заки я помру.
Я з ним удвох живу. Удвох існую,
коли нікого. І гримить біда,
мов канонада. Він опорятунок,
я ж білоусто мовлю: порятуй,
мій господи. Опорятуй на мить,
а далі я, оговтаний, врятую
себе самого сам. Самого — сам.
Він хоче поза мене вийти. Прагне
рятуючи донищити мене,
аби на протязі, на буряних вітрах
я вийшов сам із себе, наче шабля
виходить з піхов. Хоче вийти геть,
щоб згасла свічка болю. Щоби тьма
впокорення мене порятувала
інобуттям. Іножиттям. Найменням
уже невласним: ось він, той загал,
яким кермує той шалений бог,
котрий в мені воліє народитись
(а я ще тую свічку посвічу,
аби мені не смеркло передчасно,
просвітлої дороги свічка чорна —
неначе перемога крадькома).